

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Resp. 1. Deus habet sinceram voluntatem salvandi omnes reprobos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83594](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83594)

gant Christum mortuum esse pro salute illorum, quos Deum velle salvos fieri negant; & quia volunt Deum salutem velle prædestinatorum tantum, contendunt Christum mortuum esse pro salute prædestinatorum tantum. In quo sanè consequenter loquuntur: nam Christus mortuus est pro iis omnibus & solis, pro quibus Pater æternus prædestinavit merita & passionem Christi. Pater æternus prædestinavit merita & passionem Christi pro iis omnibus & solis, quibus intuitu meritorum & passionis Christi præparavit media salutis. Præparavit autem media salutis pro iis omnibus & solis, quos vult salvari. Ergo Christus mortuus est pro iis omnibus & solis, quos Pater æternus vult salvari. Unde & secundum Orthodoxos, & secundum Heterodoxos, hæc duo inter se convertuntur: Deus vult hos omnes salvari, Christus mortuus est pro salute horum omnium: nec unum potest esse de fide, quin & sit alterum; cum de fide sit & Patrem æternum voluisse, ut Filius moreretur pro salute eorum omnium, quos ipse vult salvari, & Filium omnem Patris voluntatem implevisse. His præsuppositis, sit

RESPONSIO I.

Deus habet sinceram voluntatem salvandi aliquos reprobos. Est de fide.

Prob. Ex condemnatione quintæ Propositionis Jansenii. Hæc est: *Semipelagianum est dicere, Christum pro omnibus omnino hominibus mortuum esse, aut sanguinem fudisse; falsam, temerariam, scandalosam; & intellectam eo sensu, ut Christus pro salute dumtaxat prædestinatorum mortuus sit; impiam, blasphemam, contumeliosam, divinæ pietatis derogantem, & hæreticam declaramus, & uti talem damnamus.* Hæc igitur propositio, Christus pro salute dumtaxat prædestinatorum mortuus est, est hæretica; & consequenter contradictoria, Christus pro salute dumtaxat prædestinatorum mortuus non est, est Catholica, & dogma fidei. Ergo, quod idem est, quod Christus mortuus sit pro salute aliquorum non prædestinatorum, est dogma fidei. Ergo, quod Deus habeat sinceram voluntatem salvandi aliquos non prædestinatos, est dogma fidei. Jam habemus hæreticam esse sententiam Calvinii & Jansenii de voluntate salvandi solos prædestinatos: & è contra fide certum esse, quod in Deo sit sincera voluntas aliquos saltem reprobos salvandi.

RESPONSIO II.

Deus habet sinceram voluntatem salvandi omnes reprobos, qui aliquando justificantur. Est de fide.

Prob. Nam de fide est, i. quod reprobi possint justificari, & quod re ipsa aliqui justificentur. Pater ex Trid. sess. 6. can. 17. *Si quis, inquit, justificationis gratiam non nisi prædestinatis ad vitam contingere dixerit anathema sit.*

2. Omnes, qui justificantur, fieri filios Dei adoptivos, & ejus amicos, atque hæreses regni cælestis, patet ex Trid. sess. 6. cap. 4. ubi dicitur, quod justificatio impii sit translatio ... in statum gratiæ & adoptionis filiorum Dei per secundum Adam Jesum Christum, Salvatorem nostrum. Et cap. 7. ubi dicitur, quod in justificatione homo ex injusto fit justus, & ex inimico amicus, ut sit hæres secundum spem vite æternæ.

3. Justos omnes in statu justitiæ usque in finem perseverare posse, omnibusque ad perseverandum, si velint, divinum adesse auxilium, patet ex Trid. sess. 6. cap. 11. ubi prohibetur, ne quis temeraria illa, & à Patribus sub anathemate prohibita voce utatur, *Dei præcepta homini justificato ad observandum esse impossibilia.* Et inferius subjungitur: *Deus namque sua gratia semel justificatos non deserit, nisi ab eis prius deseratur.* Et cap. 13. *In Dei auxilio, inquit, firmissimam spem collocare, & reponere omnes debent (justificati.) Deus enim nisi ipsi illius gratia defuerint, sicut cepit opus bonum, ita perficiet, operans velle & perficere.* Et can. 22. ubi ait: *Si quis dixe-*

rit justificatum vel sine speciali auxilio Dei in accepta justitia perseverare posse, vel cum eo (quod certè nunquam ei deest, ex cap. 11. & 13.) non posse, anathema sit.

4. Justos omnes, quamdiu justi sunt, per bona opera in Deo facta mereri non solum augmentum gratiæ, sed etiam gloriæ, ipsis in cælo retribuendæ, si modò in statu gratiæ decedant, patet ex Trident. sess. 6. cap. 16. ubi dicitur: *Bene operantibus usque in finem, & in Deo sperantibus, proponenda est vita æterna, & tanquam gratia filiis Dei per Christum Jesum misericorditer promissa, & tanquam merces ex ipsis Dei promissione bonis ipsorum operibus & meritis fideliter reddenda.* Et adhuc expressius infra: *Nihil ipsis justificatis amplius deesse credendum est, quominus plenè illis quidem operibus, quæ in Deo sunt facta vitam æternam suo etiam tempore, si tamen in gratia decesserint, consequendam, verè promeruisse censeantur.* Contrarium autem sentientes, can. 32. anathematizantur.

5. Conditionem illam, si tamen in gratia decesserint, sine qua justificati mercedem gloriæ consecuturi non sunt, verè esse in illorum potestate. Patet ex dictis num. 3.

6. Denique, justificationis gratiam, & alia omnia, quæ illam comitantur vel consequuntur, beneficia non concedi à Deo, nisi intuitu meritorum & passionis Christi. Quod probatione non eget.

Ex his porro sic argumentor, i. Deus vult sincerè salutem illorum omnium, quos adoptat in filios, & constituit regni sui hæreses. Quid enim amplius requiras ad sinceram salvandi voluntatem? Atqui de fide est, quod Deus adoptet in filios, & regni sui hæreses constituat illos omnes, quos justificat. Ergo de fide est, quod Deus sincerè velit salutem illorum omnium, quos justificat. Ergo de fide est, quod Deus sincerè velit salutem omnium reproborum justificationem. Nec dic Deum reprobos, quos justificat, non adoptare in filios, & regni sui hæreses constituere, nisi ad tempus. Nam hoc est manifestè contra fidem: fides enim docet Deum iis omnibus, quos justificat, dare auxilia gratiæ, quibus possunt, si velint, in statu justitiæ usque in finem perseverare; & consequenter Deum eos omnes, quos justificat, adoptare in filios, & regni sui hæreses constituere in perpetuum, quantum est ex parte sua sufficienter.

Præterea, quis non videt, quàm absurdum, Deo injuriosum, & Tridentini doctrinæ contrarium sit, dicere, Deum aliquos eorum, quos justificat, regni sui hæreses constituere ea lege, ut illud non consequantur? Unde refuso argumentum. Deus vult sincerè salutem illorum omnium, quos adoptat in filios, & regni sui hæreses constituit in perpetuum, quantum est ex parte sua sufficienter. Atqui de fide est, quod Deus reprobos omnes, quos justificat, adoptet in filios, & regni sui hæreses constituat in perpetuum, quantum est ex parte sua sufficienter. Ergo de fide est, quod Deus sincerè velit salutem omnium reproborum, quos justificat.

2. Christus mortuus est pro salute illorum omnium, quibus intuitu meritorum & passionis ejus, conceduntur adoptio divina, jus ad regnum cælestis re ipsa consequendum sub conditione ipsis possibili, & auxilia gratiæ ad faciendam operativæ æternæ meritoria, atque ad perseverandum in statu justitiæ idonea & sufficientia. Atqui de fide est, quod hæc omnia propter merita Christi & passionem ejus concedantur illis omnibus, qui justificantur. Ergo de fide est, quod Christus mortuus sit pro salute illorum omnium, qui justificantur; & consequenter de fide est, quod Deus sincerè velit salutem omnium omnino justificationem. Ex his habemus hæreticam esse sententiam Jansenii asserentis Christum non pro salute reproborum, qui justificantur, sed solum pro illorum temporaria justificatione mortuum esse; & ita Deum non illorum salutem velle, sed justificationem tantum ad tempus, & postea illis subtra-